

foranlediget, at Lovforslaget er blevet noget, skjøndt ikke meget vidtløftigere, end det var oprindeligt. De virkelige Forandringer, som ere foretagne i Lovforslaget, ere ikke mange. Jeg skal nævne de vigtigste af dem. Den første Forandring, jeg i saa Henseende vil pege paa, er i sidste Stykke af § 1, hvor der er foretaget en Forandring i de saakaldte Extraretsvarsler, altsaa i Stævnevarslet i Politifager og Gæsteretsfager i første Instants. Herom er jo, som bekendt den gjældende Rets Regel, at det er Aftens-Varsel, men med et Tillæg for hver 4 Mil, den Indstævnte bor borte fra den Ret, han stævnes til. Disse Regler fandt man i det andet Thing mindre hensigtsmæssige. Det blev gjort gjældende, at dette Aftens-Varsel var et meget kort Varsel, saa kort, at det let kunde hænde, at man forblev uvidende om en saadan Stævning til Extraretten. Aftens-Varsel vil jo sige, at Stævningen kan forkyndes sent paa Eftermiddagen til at møde den næste Dags Morgen Kl. 9 eller 10. Man mente derfor, at Varslet burde forlænges noget, og det er som Følge deraf blevet forlænget til 3 Dage iftedetfor 1 Dag. Det forekommer mig, at det er en Forandring, som ikke har nogen stor Betænknelighed, thi da Proceduren i disse Sager dog alligevel ikke er saa overordentlig hurtig, navnlig sammenlignet med Proceduren i andre Sager, spiller det ikke saa stor en Rolle, om Stævnevarslet er en lille Smule længere eller ikke, og det kan ikke negtes, at der vindes en lille Betryggelse derved, at Stævnevarslet bliver længer end een Dag, idet man saa ved en enkelt Dags Fraværelse fra sin Bopæl, — det kan jo hænde Enhver af os selv, om man ikke er paa Reise, at man hele Dagen fra Morgenstunden af kan være fraværende fra sin Bopæl —, ikke vil udsættes for ikke at kunne møde efter en Stævning, der forkyndes i den Tid. Bliver man længere Tid borte, maa det forudsættes, at man maa træffe de fornødne Foranstaltninger for at blive underrettet om, hvad der passerer i Ens Fraværelse, og Loven kan ikke træffe Forholdsregler i den Henseende. — Dernæst har man paa den anden Side givet en Regel, der i en stor Del Tilfælde vil afforte Varslet, idet man har sat en Uge som det længste Varsel, der

gives i disse Politifager og Gæsteretsfager, saasnart den Paagjældende er indenfor Landet. Man slipper altsaa derved fra den noget besværlige Udregning af Miletalet, som den nuværende Lovgivning nødvendigvis gjør, og det vil ogsaa i mange Tilfælde, f. Ex. naar en Mand, som bor i en fjern Del af Island, er stævnet her til en Ljøbenhavnsk Ret, føre til et kortere Varsel end i den nu gjældende Lovgivning. Dog er der for Soretsfagers Vedkommende gjort en Lindtagelse, idet Aftens-Varsel er tilstrækkeligt, naar den Indstævnte personlig eller ved Fuldmægtig er til Stede i Jurisdiktionen. Jeg betragter disse Bestemmelser som ret hensigtsmæssige, i alt Fald ser jeg ikke, at der er nogen som helst Betænknelighed forbundet med at gaa ind paa dem. — I § 2 er der ingen Forandring foretaget. — I § 3 er der derimod foretaget nogen Forandring. Lovforslaget gik oprindeligt ud paa, at Stævningen, foruden som hidtil at kunne forkyndes paa Bopælen, endvidere gyldig kunde forkyndes for Indstævnte personlig, hvor han blev antruffen. Det maa jo nemlig sikkert erkjendes at være en Mangel ved vor nuværende Ret, at Stævningen ikke kan forkyndes for Indstævnte personlig udenfor hans Bopæl, en Mangel, som i mange Tilfælde fører til, at det er vanskeligt at faae en Stævning forkyndt for en Mand, uagtet han daglig færdes paa bestemte Steder, hvor han godt kunde antræffes, blot fordi hans Bopæl er vanskeligt at opspørge, eller fordi det er vanskeligt paa Bopælen at træffe Nogen, for hvem Stævningen kan forkyndes. Dernæst vil denne Mangel i mange Tilfælde nødvendigvis gjøre en Fremgangsmaade, som kun er lidt betryggende med Hensyn til at bringe Stævningen til Vedkommendes Kundskab. Det er jo nemlig indlysende, at naar Forkyndelse paa Bopælen skal være den eneste Maade, hvorpaa en Stævning gyldig kan forkyndes for en Person, saa maa man paa den anden Side, naar det ikke skal gøres urimeligt vanskeligt at faae en Person lovlig stævnet, lade sig nøie med en Forkyndelse paa Bopælen for Personer, som maaske staa i et temmelig løst Forhold til den Paagjældende, og med Hensyn til hvilke man ikke har den mindste Sikkerhed for, at de virkelig ville underrette ham om Ind-